

povstaleho možno sa zriecť, pravda, za predpokladu, že s tým druhá smluvná strana súhlasí. Rozriešenie otázky zrieknutia sa práv z výmienku veľmi tesno súvisí s otázkou zrieknutia sa práv na výživu, ktorú som rozviedol už vyššie. V tomto prípade ide azda iba o to, nakoľko možno považovať všeobecný právny predpis o vyživovacej povinnosti descendentov v tomto smere za kogentný. Otázku som vlastne rozriešil určením hraníc, ktoré sú právom položené pokonávke o výžive. Tam som zodpovedal otázku zrieknutia sa nároku na výživu negatívne, teda i v tomto prípade prichádzam nevyhnutne k presvedčeniu, že smluvné strany môžu vyživovací pomer upraviť celkom voľne pri zachovaní hraníc, daných abstraktným právnym predpisom. Týmto je existenčné minimum (podľa platného práva slovenského). Nároku naň sa zriecť nemožno. Bolo by to proti vlastnému smyslu práva a smluva by bola nulitná.

Rezumujem. Podľa stálej súdnej praxe, so zreteľom na literatúru a za jej pomoci možno shrnúť a podať obsah ustanovizne výživy ascendentov descendentmi krátko v tomto znení: Descendenti (deti, subsidiárne vnuci) sú podľa svojich hmotných pomerov (hospodárskej potencie) zaviazaní starať sa o výživu nemajetných a práce neschopných ascendentov (rodičov, subsidiárne starých rodičov).

Poznámky.

Oprava.

V článku Dr. Jána Tarbajovského: »Je vôľa normotvorcu dôvodom platnosti normy?«, uverejnenom v čísle 7/1942 Právneho obzoru boli vynechané v niektorých vetách časti tak, že tieto vety nedávajú dobrý zmysel.

Na str. 152 v 10. riadku shora veta: »Ako súd je nám objektívnym poznatkom o tom, čo je, postulát objektívnym poznatkom o tom, čo má byť.«, má znieť správne: »Ako súd je nám objektívnym poznatkom o tom, čo je postulát objektívnym poznatkom o tom, čo je chcené, tak je nám norma objektívnym poznatkom o tom, čo má byť«.

Na str. 154 veta začínajúca v 9. riadku z dola znejúca: »Keď však sa tu pýta, prečo smluva je právom, nemôže odkazovať len na zákon, samozrejme nemôžeme v jeho obsahu zistiť obsah smluvy.«, má znieť správne: »Keď sa však tu pýta, prečo smluva je právom, nemôže odkazovať len na zákon, ako na dôvod právnej povahy smluvy, lebo keď môžeme poznať len to, čo je a keď takýmto spôsobom poznania pristúpime k zákonu, samozrejme nemôžeme v jeho obsahu zistiť obsah smluvy.«